

BİRİNCİ BÖLÜM

ROWAN

Güneş ışınları, güz yaprakları arasından süzülerek gökyüzünde Galevden diller gibi parlamalarına neden oluyordu. Üçüncü kat pencerelerinin birinden dışarı bakarak sokağın karşısındaki Arnavut kaldırımında, ağzını pamuk şekerle dolduran küçük bir oğlan çocuğunu seyretmeye koyuldum. Saçları tepedeki güz yapraklarıyla aynı parlak kızıl tonda olan annesi, çocuğun hemen yanında bir arkadaşıyla sohbet ediyordu.

Küçük çocuk uzanıp annesinin serçe parmağını yakaladı; bir eli annesinin elindeydi, diğeriyle de şekerini tutuyordu. Kristalleşmiş pembe pamuk şeker yanağına bulaşmış, soluk teninin üzerinde gözle görülür bir iz bırakmıştı. Tepesindeki meşe ağacından parlak turuncu bir yaprak süzülerek çocuğun lüle lüle kumral saçlarına kondu, oradan da tuğla duvara doğru hareketlendi. Küçük adamın yeşil gözleri yaprağın her bir hareketini takip etti.

Birden göğsüm sıkıştı.

Orion her an kasabanın altını üstüne getirip herkesi öldürebilirdi. İki dizinde de yara bandı olan ve yüzü şekerle kaplı küçük çocuk, dört yüz yıl önce olanlardan sorumlu tutulamazdı. O yalnızca annesini ve pamuk şekerini istiyordu.

Soluklarım camı buğulandırırken karşımdaki bu huzur veren sahneyi seyrettim.

Bu, uzunca bir süre boyunca görebileceğim son huzurlu şey olabilirdi.

Bugün gece yarısına doğru başım ya ipek bir yastığın üzerinde dinleniyor ya da Baal Kulesi'nin önündeki kapılardan sallandırılıyor olacaktı. Düellonun ilk gecesinin ardından önümde bu iki yoldan başka bir şey yoktu.

Ama –ölmek üzere olan tanrı– Tammuz, tacı elde etme şansım olduğunu düşünüyorsa ona karşı gelebilir miydim?

Pencereden bir adım uzaklaşınca uzun zaman önce cama elmasla kazınmış “aşk” sözcüğü üzerine bir ışık huzmesi düştü. Değişmemiş Orion'ın beni şehre kabul ettiği bir dünya hayal edebiliyordum. Birlikte yönetebileceğimiz bir dünya. Ama bu dünyada böyle bir şey mümkün değildi, öyle değil mi? Çünkü büyü gücüm kaybolup gittiği anda iblis avcılarına karşı kendimi savunmam için kışıma tekme geçirmişti.

Aslında Orion'ın ruhu hâlâ o zindanda hapsolmuş durumdaydı. Bedeni dışarı çıkmayı başarmış olsa bile ruhu hâlâ oradaydı.

Boğazım düğümlenirken arkama dönüp on sekizinci yüzyıldan kalma bu malikâneyi incelemeye koyuldum. Yıllandıkça zarafetle eskiyerek gıcırdayan zemin döşemeleri ve maundan oyulmuş duvar kaplamalarıyla, Shai'nin teyzesinin evi hayatım boyunca gördüğüm en güzel evlerden biriydi. Oturma odasının bir yarısı mermer tezgâhlı mutfığa açılırken diğer yarısındaysa baklava dilimi şeklinde çıtalarla bölünmüş pencerelerden güneş ışınlarının usulca öptüğü çalkantılı Atlantik Okyanusu görünüyordu.

Kehribar tonlarındaki güneş ışınları eski camdan süzülerek Shai'nin akrabalarından biri olan, kahverengi tenli, beyaz kravatı ve pirinç düğmeli lacivert ceketiyile New Englandlı bir deniz kaptanının portresinin üzerine düşüyordu. Onun da Shai gibi yarı iblis olup olmadığını anlamak olanaksızdı.

Bu evi kesinlikle çok seviyordum. Shai'nin teyzesi Paris'teyken burası benim saklanma yerim olmuştu. Bütün ev bana aitti.

Derin nefesler alıp vererek bir an için gözlerimi kapattım ve fırtına öncesi sessizliğin tadını çıkardım. Gece boyunca uyanık-

tım, zihnimde düşünceler dönüp duruyordu. Bir milletvekilini öldürdüğüm için fâni polisler hâlâ peşimdeydi. Orion'ın nasıl dehşet verici planlar kurduğundan bahsetmiyordum bile.

Antika kanepeye geçtim ve saate bakmak için telefonumu çıkardım. Neredeyse öğlen olmuştu. Shai, çaresizce ihtiyaç duyduğum şeyle beraber her an burada olabilirdi.

Başımı tekrar kaldırdığımda tenime bir ürperti yayıldı. Oda gölgelerin esiri olmuştu, sırtımdan tırmanan büyüünün elektrik akımını hissedebiliyordum.

Yeniden ayağa kalkıp pencerenin yanına gittim. Hiç de doğal görünmeyen gri fırtına bulutları gökyüzünü ele geçirmişti.

Küçük çocuk hâlâ annesinin elini tutuyordu ama kaşları endişeyle çatılmıştı. Kararmaya başlayan bulutlara baktı ve şekerden yapış yapış olmuş elini gömleğine silerek ardında pembe lekeler bıraktı.

Esen rüzgâr meşe ağacının dallarındaki yaprakları kopardı. Birdenbire gök yarıldı ve pencereye şiddetle çarpan bir yağmur indirdi.

Eski pencereden bakıp tepenin aşağısını görebilmek için boynumu uzatırken kalbim hızla çarpmaya başladı.

Başlıyor. Nefes alamıyordum. Gümüş pençelerini çıkarmış, gözleri simsiyah bir iblis ordusu geliyordu. Giderek yaklaşırlarken tüm dünya sanki gümbürdüyordu. İşte Orion'ın takıntı hâline getirdiği intikam, fâni kanı dökme tutkusu böyle bir şeydi.

Küçük çocuğun annesinin dikkatini çekebilmek için bağırarak cama vurdum. Kadın neden kaçmıyordu? Oğlunu buradan götürmesi gerekiyordu. Sesim odadan dışarı çıkamıyormuş gibiydi ve büyü gücümün tükenmesine izin verdiğim için acı bir pişmanlık duydum.

Sonunda küçük çocuğun annesi dönüp orduyu gördü ve yüzü bembeyaz kesildi. Oğlunu önce bileğinden yakaladı, sonra koltuk altlarından tutup kaldırarak koşmaya başladı. Fakat

yeterince hızlı değildi ve neticede insandı, iblislere rakip olamazdı. Bunu daha fazla seyredemezdim.

Hemen dönüp merdivenlere doğru koştum. Tüm bedenim adrenaline sarsılırken basamakların gıcırdamasına neden olacak kadar hızlı adımlarla aşağı indim. Merdivenlerin dibindeki dış kapıyı açtığımda annenin çığlıkları kesilmişti, küçük çocukları de...

Dikenler Şehri'ne doğru bakmak üzere döndüğümde kalbim duracak gibi oldu.

Orion üzerinde pelerini ve yarısına kadar örttüğü yüzüyle buraya yaklaşıyordu. O, ölümün vücut bulmuş hâliydi. Pençerelerinden kan damlıyordu. Kalbim sıkıştı.

Ancak tüm bunlar olurken aklımdaki esas soru, beni ona böylesine kapılacak kadar mahveden şeyin ne olduğuydu.